

то смы му умразны? Ты виждашъ отъ другата страна Гектора, който бы былъ непобѣдимъ ако сынътъ на Тетида не бѣше на свѣта въ ежшото време. Но ето ми-нува Агамемнонъ, който носи върху себе си бѣлѣзытъ на невѣрството на Клитемнистра. О сыне мой! азъ истриввамъ като си помыслѣ за бѣдствията на тѣзи челядь на нечестиваго Тантала. Раздорътъ на двамата братя, Аtreя и Тiestа испълни този домъ съ ужасъ и кръвь. Увы! колко едно злодѣяніе води слѣдъ себе си други! Агамемнонъ, като са връщаше, на чело на Гърцийтъ, отъ Троянската обсада, нема време да са наслаждава мирно отъ славата която бѣше добылъ: таквази е сѫдбата почти на сичкытъ завоеватели. Сичкытъ тѣзи человѣцы които виждашъ бѣхъ страшни въ войната; но тѣ бѣхъ обычни и добродѣтелни: за туй тѣ сѫ въ второто място на Еллесейскытъ полета.

„Колкото за тѣзи, тѣ сѫ царували съ правда, и сѫ обычали народитѣ си: тѣ сѫ пріятели на боговете, когато Ахилъ и Агамемнонъ, пълни съ раздорътъ и битвите си, спазватъ и тукъ еще скрѣбите си и естественитѣ си пороци. Когато тѣ суетно са окайватъ за живота който сѫ изгубили и скрѣбѣжъ за дѣто не сѫ вече освѣнь безсилни и праздни сѣнки, тѣзи праведни царе, пречистени отъ небесната свѣтлина съ която са хранїжъ, нематъ вече що да пожелайжъ за благополучието си: тѣ гледатъ съ страданіе на беспокойствията на смирнитѣ, и найголѣмите иѣща които вълнуватъ тщеславиетѣ человѣцы имъ са виждатъ като дѣтински игралѣ: тѣхнитѣ сърца сѫ насытени съ истинната и добродѣтельта, които черпѣжъ въ този изворъ на свѣтлината. Тѣ нематъ вече що да страдаїжъ нито отъ другите, нито отъ себе си; нематъ желанія, нематъ нужди, нематъ страхове: сичко е свиршено за тѣхъ, освѣнь радостъта имъ която нема край.

„Виждъ сыне мой, древнія този царь Инаха, който основа Аргосското царство. Ты го виждашъ въ тѣзи старости тилкози тихъ и толкози величественъ: цвѣти са раждатъ подъ стѣнкытъ му; легкийтъ му вървѣжъ прилича на лѣтаньето на едно птиче; той държи въ ръжата си една лира отъ слонова кость, и, въ единъ зѣченъ въсторгъ, той въспѣва чудесата на бого-